

Les sortides a l'Escola bressol

És una imatge realment entendridora. Ningú es resisteix a l'impuls de girar-se i contemplar aquest cuc serpentejant d'infants agafats a una corda estirada per una mestra motivadora.

Oi! Fixa't! Sembla mentida

com s'agafen! Tan petits i no s'escapen! Com us ho feu? Els pares els haurien de veure per un forat! ...

La mestra convida a saludar a tothom: la senyora que compra, el senyor que passeja el gos, o el conductor de l'autobús que s'atura per deixar-los passar... els infants saluden atrets per la complicitat de la gent del carrer que, captivada per la imatge, respon a la salutació.

Però que hi ha darrera d'una sortida de l'escola bressol amb els infants?

Molta feina feta amb destresa i dedicació: treballem, entre moltes altres coses, la seguretat en un mateix. Aprendre de què sóc capaç per mi mateix: rentar-me les mans, reconèixer la meva tovallola, començar a menjar sol, saber qui sóc i dir el meu nom en veu alta, posar les meves coses a la motxilla, i un llarg etc.

L'autoprotecció (jo sóc el que he de vetllar per mi) la confiança en la mestra, saber que hi ha uns límits (mai deixar la corda) i unes normes (no puc córrer, no puc cridar, etc) són altres ingredients que fan possible que l'infant pugui gaudir de la sortida, com un màster dels aprenentatges adquirits.

És tanta la satisfacció d'aconseguir aquests reptes que, sovint, pels infants, és com descobrir el món per primera vegada. Comentaris com: Oh! Mira, un senyor! o Oh! Un camió! (Com si, abans, mai ho haguessin vist) ens fan adonar de la magnitud de l'aprenentatge.

Tant si es tracta d'un espectacle com la Vella quaresma, com si anem a comprar i descobrir les riqueses socials dels Mercats municipals o visitem i coneixem els animals d'una granja escola, afegeixen a l'activitat en sí un munt de coneixements nous que, amb la predisposició que comporta la sortida, queden gravats en la seva recent estrenada memòria.

A l'escola bressol, res és en va. I les sortides són activitats que ajuden a entendre de què són capaços malgrat ser "petits", de que, proposar-los reptes i creure en les seves capacitats, són el primer pas per fer-los autònoms i segurs de si mateixos, pilars indispensables per poder ser feliços avui i el dia de demà.